

Éjre éj és napra nap...

írta Nagy Dorottya

„Éjre éj és napra nap
Egy bűvös hálót rázogát
Mint titkos hang, sűg átkokat
s néki, hogyha ott marad
Hol Camelotra lát.

De sűghatnak már őneki,
Hálóját csak lengeti,
s fontolóra sem veszi
Shalotnak asszonyát.”

Az álmok. Ha hirtelen felébredsz, elszállnak, mint tarka pillangók. Soha vissza nem térnek, és lassacskán el is felejtöd őket. De ha ébredés után gyorsan leírod őket, megmarad belőlük valami, amit ha évek múltán visszaolvasol, át tudod élni újra és újra. Lehet, hogy furcsán hangzik, de szerintem az álmok egyfajta emlékképek, amelyeket kár volna elveszítenünk.

Azt hiszem ilyesmi történhetett s mi Lucynkkal is. Megálmodott egy olyan világot, amelyben mindannyiunk élni szeretne. Egy olyan kisvárost, környezetet, ami az elveszett Édenhez vezet, ahol mindannyiunk megtalálja saját magát. Ilyen volt nekem Anne Shirley. Ő én voltam. Én is vörös hajú, csetlő-botló írópalánta akartam lenni, hogy nekem is legyen egy Gilbertem, akibe beleszerethetek, egy igazi kebelbarátnőm, akivel sétálhatok a tengerparton, és hogy én is elszavalhassam halálomkor a fenti strófákat.(a vörös hajzuhataghoz még Ariellnek, a kis habléánynek is köze volt...)

Ha visszagondolok azokra az élményekre, amelyeket innen meríthettem, az idill és harmónia erdejébe utazom vissza. Ez fontos és szükséges tapasztalat ahhoz, hogy egészséges lélek fejlődjön ki bennünk. Hiába naivak és megmosolyogtatóak a történetek, olyan kimeríthetetlen báj sugárzik belőlük, ami még a legkeményebb szívű kritikust is meglágyítja.

Hiszen átéljük a főhős minden gondját- örömét, együtt izgulunk novellája sikerességéért, együtt csalódunk a sűtőporreklám szégyene miatt is. Lucy (bocsánat, hogy így hívom, de olyan mintha rokonlelkek lennénk) elérte a szíveket, legjobb barátunkká tette Felixet, Emilyt, Felicityt, Matthew-t, Marillát, Dianát és a többieket. Ha kinyitom a könyveit, régi ismerősökre, csodálatos tájakra találok, ahol engem is ismernek és én is átélhetek minden kalandot újra anélkül, hogy unalmassá válna. Szeretnék ismét visszabújni abba a gyermeki létbe, ahol minden izgalmasnak, barátságosnak, tisztának és biztonságosnak tűnik. És az is.

Azt gondolom, hogy ilyen könyveket kell a gyerekeink kezébe adni, hogy képzeletük erősebb legyen bármiféle mai hiper- szuper házimozi rendszerénél. Persze megkérdezhetné bárki: mikor van ideje az embernek olvasni, gyerekére odafigyelni, saját lelkét ápolni? Fontos ez egyáltalán? Mindenki válaszolja meg maga. Én tudom az enyémet.

Azt hihetjük leányálom, azt mondhatjuk leányregény. Lehet, hogy az is. De szerintem sokkal több annál. A képzelet végtelen tárházának kulcsa. Csak ki kell nyitnunk. Ne meneküljünk el a szépség, optimizmus elől, amelyet kínálhat. Ne veszítsük el pillangóinkat.